

Chương 2

Nguyệt Nga Nhi mơ một giấc mơ thật sự rất đáng sợ, trong cơn mê, có một nam nhân đáng sợ cứ từng bước một tiến đến gần nàng.

Nàng không thể nhìn rõ ràng lắm hẳn, chỉ biết là hẳn có thân hình cao lớn, một đôi mắt lợi hại như chim ưng, hẳn càng tiến gần, nàng không còn đường trốn chạy.

“Người là của ta !” bá đạo tuyên bố, tay cũng hướng về phía nàng.

“Không! Không cần!”

Nguyệt Nga Nhi thấp giọng kêu một tiếng, đột nhiên theo trong mộng bừng tỉnh lại. Mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương xuống, nàng thẳng thốt, thở hổn hển, thần trí hoảng sợ dần dần bình tâm lại.

Là ác mộng ? Nam nhân đáng sợ kia cuối cùng ững chỉ là một cơn ác mộng?

Nguyệt Nga Nhi vừa nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra mình đang nằm ở một căn phòng hoàn toàn xa. Không thể? Nàng kinh hoảng trừng lớn mắt, cơn hoảng sợ lại xuất hiện. Nàng nhìn lại mình, tuy nàng vẫn mặc giá y, nhưng cái này...không phải là giá y Dương ca thuê người làm riêng cho nàng!

“ Chuyện gì xảy ra? Nơi này đến tột cùng là chỗ nào?”

“ Là kẻ nào thay giá y trên người nàng, lại khi không lại thay một bộ giá y khác cho nàng?”

Những vằn đề ấy tràn trong đầu nàng, cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, hai nha hoàn từ từ đi đến:

“A! Tiểu thư đã tỉnh? “

Nguyệt Nga Nhi vội vàng nhảy xuống giường, về mặt đề phòng nhìn các nàng.

“Các người là ai? Nơi này là đâu?”

“Nơi này là Huyền Minh Thành, chúng ta được lệnh của Thành chủ đến hầu hạ tiểu thư! “ một nha hoàn cung kính đáp

“Huyền Minh Thành?” sắc mặt càng lúc càng tái nhợt...” Thành chủ của các người không phải là Minh Vương?

“Đúng vậy.”

Nàng khiếp sợ, trong nháy mắt Nguyệt Nga Nhi như bước chân vào một vùng huyền hoặc, nào lão đảo, tâm trí gần như loạn lên. Nàng không muốn tin

đây là thật sự, nhưng mà, bất luận nàng có lừa dối chính mình đây là một cơn ác mộng, nhưng sự thật trên đường xuất giá, nàng đã bị người ta kiếp!!!

Nàng không hiểu, vẫn không hiểu, cái tên Hắc Mộc Dạ kia lại không đem giam nàng, ngược lại đối đãi với nàng rất thoải mái, thậm chí còn cho hai nha hoàn đến hầu hạ nàng? Cái làm cho nàng lo lắng, nghi ngờ chính là tại sao trên người nàng bây giờ là một bộ giá y khác?

Loại tình huống này loại biến hoá kỳ lạ như một cơn ác mộng, làm Nguyệt Nga Nhi nguyên đã bối rối tâm càng thêm không yên bất an, hoàn toàn đoán không ra Hắc Mộc Dạ rốt cuộc muốn gì?

Thành chủ các người vì cái gì muốn bắt ta?" Nàng hỏi nha hoàn, hy vọng có thể có đáp án mình cần.

"Đương nhiên là vì không cho tiểu thư cùng thiếu chủ Ma Kiếm Sơn Trang bái đường thành thân!

Đáp án làm Nguyệt Nga Nhi ngẩn người, một cơn căm giận bất bình nổi lên trong lòng.

"Hắn dựa vào cái gì làm như vậy? Ta cùng hắn chẳng những không thân chẳng quen, thậm chí căn bản còn không nhận thức, hắn dựa vào cái gì ngăn cản ta cùng Nam Cung Mị bái đường thành thân?"

Dương ca muốn đem nàng gả cho Nam Cung Mị, giờ đột nhiên nam nhân này, dựa vào cái gì lại ngăn cản hôn sự của nàng?

Mắt thấy Nguyệt Nga Nhi động khí, hai nha hoàn cầm khẩu không dám nói nhiều, nhưng Nguyệt Nga Nhi truy vấn gắt gao, các nàng rút cục vẫn tùng khẩu.

"Đó là bởi vì... người tiểu thư phải gả không phải Nam Cung Mị, mà là thành chủ của chúng ta!"

Cái gì?!" Nàng xuất hồ ý liệu đáp án, làm Nguyệt Nga Nhi hoàn toàn sững sốt.

Người nàng phải lấy không phải Nam Cung Mị, mà là Hắc Mộc Dạ?! Điều này sao có thể? Nghĩ huynh rõ ràng đem nàng hứa gả cho Nam Cung Mị kia mà! Kinh ngạc, Nguyệt Nga Nhi đột nhiên nhớ tới lúc ấy, khi nàng hỏi Hắc Mộc Dạ vì cái gì lúc ấy lại bắt nàng đi, hắn trả lời:

"Bởi vì, ngươi là của ta."

Hồi tưởng khí phách của hắn khi rầm rĩ tuyên cáo, Nguyệt Nga Nhi thực sự rất lo sợ..

Chẳng lẽ, ý tứ câu nói kia của hắn là muốn thú nàng làm vợ? không thể

Nhưng là...vì cái gì?

Nguyệt Nga Nhi nổi lên mi tâm, đáp án của nha hoàn chẳng những không cởi bỏ nghi hoặc trong lòng nàng, ngược lại còn làm nàng tiến vào một dải sương mù mơ hồ không xác định.

Nếu Hắc Mộc Dạ vì cùng nghĩa huynh hoặc Nam Cung Mị từng có thù oán, cho nên tính đem cừu hận trả thù ở trên người nàng, nàng còn có thể lý giải, nhưng là..... Hắc cướp kiệu hoa, đúng là vì muốn kết hôn nàng? Điều này làm nàng không thể giải thích.

Nếu hẳn thật sự muốn cùng nàng kết phu thê, vậy tại sao tuổi cập kê của nàng tới nay đã hai năm, hẳn cũng không đến để đề cập qua hôn sự? Bằng thân thủ của hẳn, muốn đánh thắng tám gã thủ hạ của nghĩa huynh, căn bản là chuyện dễ dàng, nhưng hẳn lại không dựa theo quy củ của nghĩa huynh, ngược lại không tiếc lấy thủ đoạn cường ngạnh, khi nàng xuất giá lại cướp dâu, mục đích là gì?

Là bởi vì hẳn mơ ước tài sản, quyền thế của nghĩa huynh, lại biết nghĩa huynh sẽ không đem nàng hứa gả cho nam nhân đáng sợ như vậy, cho nên mới quyết định áp dụng phương thức ti tiện, bỉ ổi như vậy sao? Hoang mang trong nàng bắt đầu xuất hiện khi hai người hầu tiến đến, nói: “ Qua nửa canh giờ sẽ bãi đường , chúng ta đến hầu tiểu thư sửa sang lại một chút xiêm y!!!

" Không! Đừng ép ta!" Nguyệt Nga Nhi gạt tay các nàng ra, la lên: “Ta sẽ không gả cho chủ tử các ngươi, người ta muốn gả là Nam Cung Mị!”

"Đời này ngoại trừ ta, người đừng mơ tưởng nam nhân khác!" Một tiếng nói lãnh trầm đột nhiên theo phía sau truyền đến.

Nguyệt Nga Nhi bỗng nhiên cứng đờ, lập tức nhận ra chủ nhân thanh âm này. Nàng toàn thân buộc chặt, không có dũng khí quay đầu lại. Nhưng mà, cho dù không xoay người, nàng vẫn có thể tinh tường cảm giác được hẳn đi vào trong phòng, đứng lặng sau thân thể của nàng .

Hắn xuất hiện, làm Nguyệt Nga Nhi tâm nổi lên một trận chấn động, khẩn trương không thể hô hấp .

“Các ngươi trước đi xuống.” Hắc Mộc Dạ thản nhiên hạ lệnh.

Vừa nghe thấy lời nói hẳn, Nguyệt Nga Nhi tâm lâm vào một trận kinh hoàng, cơ hồ muốn mở miệng năn nỉ bọn nha hoàn lưu lại. Tuy rằng các nàng là nha hoàn của Hắc Mộc Dạ, cho dù thật sự lưu lại cũng không khả năng giúp nàng, nhưng là vô luận như thế nào, có người ở bên cạnh còn hơn chính mình một người một mình đối mặt Hắc Mộc Dạ.

Nhưng mà, bởi vì nàng quá hiểu, các nàng không có khả năng nghe lời của nàng.

Hai nha hoàn nghe lệnh rời đi, trong phòng chỉ còn lại có nàng cùng Hắc Mộc Dạ, Nguyệt Nga Nhi như bị một đạo vô hình đè nặng. Nàng mãnh liệt cảm giác được, rằng cả người bị bao phủ bởi hơi thở của hẳn, loại cảm giác này giống như bản thân là một con mồi đang vùng vẫy trong một cái lưới vô hình, rốt cuộc trốn không thoát lòng bàn tay hẳn !

Cái cảm giác xâm lược này làm Nga Nhi sợ hãi cùng cực, nàng không tự chủ được phát run, không biết chính mình rồi sẽ gặp vận mệnh như thế nào? Hắc Mộc Dạ ánh mắt dừng ở trên thân ảnh vẫn cố ý đưa lưng về phía hắn, vai nàng run run, hắn biết trong lòng nàng đầy kích động cùng bất an.

“Như thế nào? Không có dũng khí xoay người lại đối mặt ta? Thân là tiểu muội Giang Nam Đế vương Phượng Thư Dương,

lá gan của ngươi cũng chỉ lớn được như thế?”

Trong giọng của hắn không hề che giấu ý tứ trào phúng, nói như vậy làm cho nàng nhất kích, Nguyệt Nga Nhi bỗng nhiên xoay người lại.

“Ai nói ta không có dũng khí? Ta chỉ là không nghĩ sẽ thấy ngươi!”

Nàng có thể cho phép người khác nói nàng nhất gan, nhưng chính là không thể cho phép người khác nói xấu nghĩa huynh!

Hắc Mộc Dạ đối với ý kiến phản bác từ chối của nàng, chỉ dùng mắt không thể nhận ra cảm xúc, đánh giá giá y trên người nàng.

“Xem ra, ta sai người chuẩn bị giá y cho ngươi quả thật rất vừa người.”

Vừa nghe hắn nhắc tới giá y, Nguyệt Nga Nhi lập tức hỏi: “Quần áo của ta đâu?”

“Đốt rồi!!” Hắc Mộc Dạ không chút nào để ý nói.

“Cái gì? Thật quá đáng! Ngươi như thế nào có thể làm như vậy? Đó là giá y của ta nha!” Nguyệt Nga Nhi tức giận đến cả người phát run.

Giá y kia của nàng là nghĩa huynh nàng vì hôn sự của nàng, đã mời riêng một sư phó nổi tiếng trong kinh thành làm. Hắn như thế nào có thể...? không có sự đồng ý của nàng lại đem đi đốt?

“Giá y của nàng hiện tại chính là thứ đang mặc trên người nàng!”

“Không! Thế này mới không phải! Ta không cần mặc thứ quần áo không phải của ta!

Hắc Mộc Dạ không chút nào để ý phản kháng của nàng, thản nhiên nói: “Nếu ngươi không muốn quang thân cùng ta báỉ đường, thì nên ngoan ngoãn mặc đi.” [QUANG THÂN: không mặc gì cả!]

Cùng hắn báỉ đường?! Nguyệt Nga Nhi tâm đột nhiên run lên, sự tức giận ở mắt bị kinh hoàng thay thế.

Về mặt hắn cùng ngữ khí khi nói chuyện, nàng biết hắn hoàn toàn nói thật, làm nàng cảm thấy trước nay chưa có sợ hãi cùng bất an nào hơn.

“Không! Ta sẽ không cùng ngươi báỉ đường thành thân ! Nghĩa huynh đã hứa gả ta cho Nam Cung Mị, hắn mới chính là người sắp cùng ta báỉ đường thành thân!”

Hắc Mộc Dạ mày rậm, tựa tiểu phi tiểu tà nghề nhìn nàng, khoe mắt khe nhếch lên, như là ở châm biếm thái độ của nàng.

"Trên đường đưa dâu, trước mặt mọi người người bị mấy nam nhân cướp đi, người cho là Nam Cung Mị còn muốn cưới một

thê tử như vậy sao?"

"Này....." Nguyệt Nga Nhi sắc mặt trắng nhợt, không thể phản bác lời nói của hắn. Xác thực, trải qua chuyện như vậy, bị

đám người đó chặn đường, cướp dâu, thì danh tiết của nàng đã bị phá hủy. Nam Cung Mị đường đường là thê tử Ma kiếm

Sơn trang, thà rằng hủy hôn, cũng không nguyện ý thú nàng làm thê tử.